SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 4 | 15. FEBRUAR 1934 | 83. AARGANG

GUDS AAND.

Af *L. M. Norberg.*

I et lille »Mormon«ward i Staten Utah var der to Naboer, som var blevet Uvenner. Saa vrede var de paa hinanden, at de ikke kunde tale om andet, naar de modte nogen, som vilde hore paa dem. Fru Williams sagde, at hendes Nabo, Fru Moore, havde slaaet en af hendes Kyllinger ihjel og kastet den over Muren.

Fra det Øjeblik voksede deres Vrede, indtil meget bitre Ord blev udtalt, og begge blev borte fra Kirken af Frygt for at mode hinanden. Da Biskoppen saa, at han blev nodt til at blande sig i Striden, hvis den nogensinde skulde afgores, aflagde han tilligemed en af sine Raadgivere et Besog i Fru Williams Hjem.

Næsten lige saa snart de kom indenfor, begyndte hun at fortælle om alle sin Nabos virkelige og indbildte Fejl. Men Biskoppen gav hende ikke Lov til at gaa ret langt. Med venlig Stemme brod han ind i hendes bitre Ordstrom og sagde: »Soster Williams, det bryder vi os ikke om at hore nu. Kom og sæt Dem ned ved Orgelet og spil, medens vi synger en Salme.«

De sang een Sang og saa en anden. Bagefter knælede de ned og bad. Da de havde rejst sig, talte Biskoppen igen: »Kunde De nu ikke tilgive Soster Moore, dersom hun kom

og bad om Tilgivelse?« Hendes Øjne fyldtes med Taarer, og hendes Stemme tilsnoredes af Hulken, da hun svarede: »Jo, det vilde jeg være glad for; det vilde være rart at være Venner igen.«

Saa gik de to Mænd hen for at besoge Soster Moore. Hun fortalte dem ogsaa om sin Nabo. Atter sang de en Salme eller to og bad. Og endnu engang var Bitterhedens Aand glemt, og taarevædet lovede denne Søster at ville tilgive og gøre det godt igen.

Derfor bragte Biskoppen dem sammen. I næste Nu var de i hinandens Arme, begge bedende om Tilgivelse; hver paastod, at Fejlen alene var hendes.

Jeg horte engang denne lille Beretning om en af Kirkens Præsidenter. To Mænd kom til ham med deres Bekymringer, idet de bad ham om at afgore deres Strid. En Mand, der var mindre vis, vilde muligvis have bedt hver især om at fortælle sin Side af Sagen, og saa — som en Dommer — have afgjort Sagen imellem dem. Men det var ikke Tilfældet med Præsidenten. Tværtimod, han tog en Salmebog fra sin Pult og sagde til Brødrene: »Vil I synge med mig, for I fortæller mig om jeres Bekymringer?«

De undrede sig over, hvorfor han onskede at synge ved saadan en Lejlighed, men de indvilgede deri. Bag efter bad de om Herrens Hjælp til at ordne deres Vanskeligheder. Besynderlig nok, Striden var fuldstændig glemt og blev ikke omtalt mere. Som de gamle Venner, de engang havde været, forlod de Præsidentens Kontor, endnu engang lykkelige og glade.

DEN DANSKE MISSION.

ANKOMST.

Ældsterne H. Marvin Bird, Salt Lake City, og Rulon J. Hansen, Rupert, Idaho, ankom til den Danske Mission den 26. Januar 1934.

Broder Bird er blevet beskikket til at virke i Aarhus Distrikt og Broder Hansen i Odense Distrikt.

Vi byder disse Brodre hjertelig velkommen til Danmark, og vi nedbeder Herrens Velsignelser over dem i deres Arbejde.

AFLØSNING.

Ældsterne Eldon J. Hansen og Richard L. Christensen er blevet hæderligt aflost fra deres Missionsarbejde i Danmark. Broder Hansen har virket i 31 Maaneder i Missionen og

har i den Tid indtaget flere ansvarsfulde Stillinger, idet han har præsideret over tre Distrikter, nemlig Odense, Aarhus og Aalborg. Overalt har han udfort et godt Arbejde.

Broder Christensen har i de sidste 8 Maaneder arbejdet i Kobenhavn som Missionssekretær. Broder Christensen har virket i alle Missionens 5 Distrikter og har været en opriglig og trofast Herrens Tjener, som altid var villig til at gore sit bedste.

Disse to Brodre afrejser fra England med S.S. »Manhattan« den 15. Marts.

Vi takker disse Brodre for deres Arbejde i Missionens Tjeenste og for deres Venskab og Kammeratskab, og vi beder, at Herren vil velsigne dem i Fremtiden.

NYE DISTRIKTSPRÆSIDENTER

Ældste Elmer C. Hansen, der har præsideret over Odense Distrikt, er blevet hæderligt aflost fra denne Stilling, og i hans Sted er indsat Ældste Carlos Andersen.

Ældste Eldon J. Hansen er ligeledes hæderligt aflost som Distriktspræsident; til at præsidere over Aalborg Distrikt i hans Sted er indsat Ældste Christian Nielsen.

Vi beder, at Herren vil velsigne disse to Brodre i deres nye ansvarsfulde Stillinger.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

FODSELSDAG I RANDERS.

Broder Niels Laurence Albeck, der er Medlem af Randers Gren, fejrede sin 70 Aars Fodselsdag den 19. December 1933.

Broder Albeck har været Medlem af Kirken i 22 Aar og har i den Tid oplevet mangt og meget, som det er interessant at lytte til. Det er altid en stor Glæde at besoge Broder Albeck i hans Hjem, hvor man altid vil faa en gæstfri Modtagelse af ham og hans Hustru. Vore Tanker gaar ogsaa i denne Stund til Soster Albeck, som i de forlobne Aar har udfort et stort Arbejde i Randers Gren.

Maa Herren velsigne disse vore Soskende med en lys og lykkelig Livsaften. *C. R. A.*

DEN NORSKE MISJON.

ANKOMST.

Eldstene Clarence Christensen og Le Roy M. Strand ankom til Oslo den 27 januar 1934.

Eldste Clarence Christensen er blitt beskikket til å arbeide

i Stavanger med distriktspresident Evan Christiansen, og eldste Le Roy M. Strand er blitt beskikket til å arbeide sammen med eldste Earl H. Richards i Ålesund.

BESØK I GRENENE.

President M. H. Knudsen tilbragte uken fra den 21 til den 27 januar med å besøke eldster og søskende i Ålesund og med å avlegge en kort forretningsvisitt i Trondheim.

Søndag den 25 januar overvar han grenskonferansen i Frederiksstad. På den siste tur var han ledsaget av distriktspresident Gundersen og søster Vivian E. Knudsen. Fire interessante møter blev avholdt.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR MARTS MAANED.

Hjælp os, o Gud, helt at forstaa
Det Offer, som blev bragt,
Da Livets Fyrste du lod gaa
For os at frelse ved sin Magt.

KORLEKTIER FOR MARTS MAANED.

Senior- og Juniorklassen:

7. Trosartikel: Vi tror paa Evangeliets Kræfter og Gaver, nemlig Tungemaalsgaven, Profeti, Aabenbaring, Syner, Helbredelse, Udlæggelse af Tungemaal o. s. v.

Børn over 10 Aar:

2. Mosebog 3: 7: »Og Herren sagde: Jeg har grant set mit Folks Elendighed i Ægypten og hørt deres Skrig over dem, som trænge dem; thi jeg ved deres Smerter.«

Børn under 10 Aar:

Joh. Evangelium 2: 16: »Og han sagde til dem, som solgte Duer: Tager dette bort herfra; gører ikke min Faders Hus til en Kobmandsbod.«

FORSLAG TIL $2^1/_2$ MINUTTERS TALER.

Senior- og Juniorklassen:

1. Hvad mener Sidste Dages Hellige om Bibelen?
2. Hvorfor er det nodvendigt at komme Hviledagen i Hu?

Børn over 10 Aar:

1. Fortæl om Moses.
2. Fortæl om Israels Befrielse.

3. Hvorfor bør vi fortælle Sandheden?
4. Hvad skal vi gøre mod vor Næste?

Børn under 10 Aar:

1. Fortæl om, hvorledes Jesus rensede Templet.
2. Hvorfor skal vi altid være gode mod vore Forældre?

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

18. Februar.

FRA KANAN TIL ÆGYPTEN.

Tekst: 1. Mosebog 45: 1—15; 46: 1—7, 28—34.

Sidste Aar lærte I noget om Abraham i den Tid, han boede i Kanan, og ogsaa om Jakob og Josef, der strakte sig over en Tidsperiode af mere end to Hundrede Aar.

Vi husker sikkert, at Abraham og hans Familie ikke besatte den bedste Del af Kanan. Den var taget af Kananiterne, som boede der, da han ankom. Af denne Grund var han blevet tvunget til at slaa sig ned i den sydlige Del af Landet, som ofte var Genstand for Tørke og Hungersnød. Ved een Lejlighed var Abraham selv blevet tvunget til at drage til Ægypten for at frelse sine Flokke og Hjorde for Hungersnød. Isak tilbragte hele sit Liv i denne Del af Landet, og det gjorde Jakob ligeledes efter sin Tilbagkomst fra Haran.

Under den sidste Del af Jakobs Liv led han og hans Sønner og deres Familier af en Hungersnod, hvis Lige aldrig havde været kendt i Landet før. Den blev saa streng, at Sonnerne blev tvunget til at drage til Ægypten for at sikre sig Korn og Føde, der kunde holde dem fra Sultedøden.

Omtrent 13 Aar før dette havde disse Sonner grusomt mishandlet deres yngre Broder Josef, fordi de var misunderlige paa Grund af de Begunstigelser, han fik af Jakob. De solgte ham som Slave til nogle Ismaeliter, som var paa Vej til Ægypten, og fortalte deres Fader, at han var blevet dræbt af vilde Dyr. Josef blev ført til Ægypten og solgt til en fremragende Borger i Landet. Paa Grund af sin Dygtighed og Trofasthed opnaaede han store Begunstigelser, men blev falskeligt anklaget af sin Herres Hustru og kastet i Fængsel. Det varede ikke længe, forend han opnaaede Fangevogterens Tillid. Da han udtydede en af Kongens fængslede Embedsmænds Drom, opnaaede han hans Venskab. To Aar senere havde Kongen selv en Drom, og Josef blev anbefalet Kongen som en, der var i Stand til at tyde dens Mening. Josef blev kaldt ind fra Fængslet og udtydede Regentens Drom. For denne Handling opnaaede han store Æresbevisninger og fik

en Stilling, der var den næst højeste i Riget. Under de syv Overflodighedens Aar byggede han Kornmagasiner og opbevarede Korn og Fødemidler for den Hungersnød, som han havde forudsagt.

Da hans Brødre naaede Ægypten, var han ved at uddele Fødevarer, ikke blot til Ægypterne, men til Folk af fremmede Nationer. De genkendte ikke den mægtige Førsteminister som den foragtede Broder, de havde gjort saa blodig Uret. Men Josef genkendte dem øjeblikkelig og behandlede dem strengt ved at anklage dem for at være Spioner. Han spurgte dem ud om deres Familie, men syntes at tvivle paa deres Udtalelser. For han gav dem Kornet, forlangte han, at en af Brødrene skulde holdes som Fange, indtil de vendte tilbage med deres yngre Broder Benjamin som et Vidnesbyrd om, at de havde fortalt ham Sandheden.

Jakob satte sig imod Benjamins Bortdragen, men de andre Brødre blev ved med at sige, at de ikke kunde faa Føde paa nogen anden Maade. Da de naaede Ægypten, syntes Josef at antage deres første Rapport som ægte, men han fik Benjamin fask anklaget for at have stjaalet sit Solvbæger og befalede, at han skulde forblive som Slave. Men Juda bad saa inderligt om hans Løsladelse, at Josef var overbevist om deres Oprigtighed og Omvendelse. Han overvældede dem med at sige: »Jeg er eders Broder Josef, som I solgte til Ægypten.« Til at begynde med var de saadan naget af deres Samvittighed, at de ikke kunde tale. Han forsikrede om, at han havde tilgivet dem, og Josef bad dem om at bringe deres Fader og hele Familien til Ægypten. Det gjorde de, og de fik overdraget det bedste Stykke Land i Ægypten til deres Flokke.

Denne Bopælsforandring var naturligvis til stor Nytte for Jakob og hans Sønner i de resterende 5 Hungersaar. Det reddede dem fra at kæmpe for Foden og lindrede dem for meget af det haarde Arbejde, som de havde været vant til. Men paa den anden Side placerede det dem i Omgivelser der, som ikke var tjenlige for deres aandelige Velfærd. Mange Mennesker betaler for høj en Pris for Velstand. Jakob og hans Sønner var nærmere deres Gud paa Kanans øde Sletter, end de var paa Ægyptens rige Græsgange.

De af jer, der har læst Lots Adskillelse fra Abraham, vil huske, at Lot valgte den rige Dal ved Jordan som sit Hjem, medens Abraham, som gav ham Valget, var villig til at forblive paa det høje Plateau, hvor der baade var lidt af Føde og Vand. Lot synes at have været blind for den Kendsgerning, at gode Naboer er mere værd end gode Græsgange. Hans Kvæg blev fedt, medens han tilligemed sin Hustru og Børn gik til Grunde af Mangel paa aandelig Føde. Ikke alene det,

men han saa, at andre egenkærlige Mennesker sogte hen til det samme Sted og bestred hans Rettighed til at blive. Til sidst mistede han alt, hvad han havde, og frelste med Nod og næppe sit Liv, da den onde By Sodoma, hvor han boede, blev ødelagt.

Og en ulykkelig Skæbne ramte ogsaa Jakobs Familie i Ægypten. Naturligvis, da Josef levede og var Kongens Yndling, blev de beskyttede og fik rigelig Føde uden selv at gøre meget for at tjene det. Men der var uden Tvivl dem, der var rede til at slaa ned paa dem, da Josef var borte. Værre end dette var imidlertid deres Samkvem med Folk af en anden Tro. Dette fik dem til at gaa bort fra Abrahams Gud. Det synes at have været bedst for dem, om de var vendt tilbage til deres gamle Hjem i Kanan, da Hungersnøden var forbi. Ved at blive mistede de fleste af dem deres Tro, og de kom alle i et Slaveri saa grusomt, at vi ikke kan fatte de Lidelser, som de maatte gennemgaa. I næsten 300 Aar levede de paa den Maade.

Spørgsmaal.

1. Hvad Del af Kanan besatte Abraham, Isak og Jakob? Hvorfor? Hvorledes var Jorden der?
2. Hvorfor solgte Josefs Brødre ham som Slave?
3. Hvad skete der med Josef, da han kom til Ægypten?
4. Hvorledes blev Josef Forsteminister?
5. Hvorledes behandlede Josef sine Brødre, da de kom for at købe Brød?
6. Blev Josef retfærdiggjort ved at faa Benjamin fort til sig? Giv en Grund for dit Svar.
7. Hvad gjorde Josef for sin Faders Familie i Ægypten? Var det godt eller daarligt for dem? Hvorfor?
8. Fortæl Beretningen om Abraham og Lot.
9. Var Lots Valg godt? Diskuter. (1. Mosebog 13: 10—13).

---

25. Februar.

MOSE KALD.

Tekst: 2. Mosebog 1: 9—14, 22; 2: 11—25; 3: 1—12; Heb. 11: 23—26.

Fra sidste Lektie og til Begyndelsen af denne overskrider vi et Tidsrum af ca. 200 Aar. I hele den Tid blev Jakobs Efterkommere ved med at bo i Ægypten. Hvad de gjorde, sagde eller skrev i dette lange Tidsrum, ved vi ikke noget om. Det fortælles os blot, at da Josef og hans Generation døde, opstod der en ny Konge i Ægypten, »som ikke kendte Josef«. Det store Arbejde, han havde udført, var blevet glemt, og den ny Hersker blev misundelig paa Israels Børn paa Grund af

deres hurtigt voksende Antal. Han frygtede, at de vilde blive saa stærke, at de i Tilfælde af Krig vilde slutte sig til Fjenderne. Selv om der ganske vist ikke var nogen Fare for, at dette skete, tjente det dog som en Undskyldning for Kongen til at sætte Tugtemestre over dem og paalægge dem tunge Byrder. Det vil sige, at de blev tvunget ind i Slaveri for at bygge store Byer for Ægypterne. Men til Trods for dette forøgedes de fortsat i Antal.

Det hele blev værre og værre indtil Slutningen af de 200 Aar, lige for Moses blev født, da Kongen beordrede, at alle mandlige Børn, der var født Israeliterne, skulde dræbes. Denne grusomme Kundgørelse eksisterede endnu, da Moses blev født. Beretningen om, hvorledes han blev reddet og adopteret af Kongedatteren er saa velkendt, at vi ikke behøver at omtale den her. Moses fik en god Opdragelse i Kongens Slot. Hans Fremtidsudsigter var saa glimrende, at han maaske kunde være blevet Ægypternes Farao, hvis han ikke havde valgt at omgaas med sit eget foragtede Folk. Forfatteren af Hebræerbrevet siger: »Ved Tro nægtede Moses, da han var blevet stor, at kaldes Søn af Faraos Datter og valgte hellere at lide ondt med Guds Folk end have en kortvarig Nydelse af Synd, idet han agtede Kristi Forsmædelse for større Rigdom end Ægyptens Skatte.« Hvilken vidunderlig Udtalelse er det ikke og hvilken Tribut til Mose Karakter.

De unge af i Dag burde erindre, at Navnene paa de rige og mægtige, Kongerne og Krigerne, som levede i Ur, Haran og Ægyptens Byer under den Periode, vi studerer, er tabt og glemt af Menneskene i Dag. Medens Navne som Abraham og Moses bliver ved med at skinne i Verden fra Generation til Generation for at vise Menneskene Vejen, der fører dem til Gud, fordi Gud betød mere for dem end Ære og Guld.

Da Moses havde naaet en Alder af 40 Aar, var han stadig Medlem af Kongens Husholdning i Ægypten, men lagde med voksende Vrede Mærke til sit Folks Lidelser. En Dag saa han en Ægypter slaa en hebræisk Slave ihjel. Synet deraf gjorde ham saa opbragt, at han forsvarde Slaven, og Ægypteren blev dræbt. Da dette blev opdaget, blev Moses nødt til at flygte fra Landet for at redde Livet. Han drog mod Øst til Midians Land, hvor han blev Hyrde for Jetro, en Præst i det Land. Senere giftede han sig med en af hans Døtre og var tilfreds med at tjene sin Svigerfader i 40 Aar.

Og i hele denne Tid »sukkede Israels Børn over den Trældom og raabte, og deres Raab over Trældommen kom op for Gud«. Vi vil maaske undre os over, hvorfor Moses ventede saa længe. Siden han sympatiserede saa meget med sit Folk og kendte deres frygtelige Lidelser, hvorfor kom han saa ikke

til deres Hjælp? Grunden er ligetil, han var ikke rede. Og ingen anden var i Stand til at paatage sig Arbejdet. Moses havde faaet sin Uddannelse i den forkerte Skole, for at han kunde tage Guds Arbejde op straks. Han behovede de lange Aar i Midian for at gore sig dygtig til sit Arbejde. Han maatte give Afkald paa de Ting, han havde lært i Ægypternes Skoler og lære at være taalmodig og sympatisk overfor andre. Vi skal senere se, hvor nodvendigt alt dette var, da han var i Ørkenen. Indtil denne Tid havde Moses haft at gore med jordiske Konger, nu maatte han vende sig til Gud. Havde han ikke lært dette, vilde han aldrig have været i Stand til at befri Israel fra deres Trældom. Det maa i Begyndelsen have syntes ham bedroveligt at komme fra Kongens Slot til et usselt Telt. I hele den Tid, han var Hyrde, var han i Forbindelse med Gud og længtes hen til den Dag, da en Leder skulde oprejses for at fore Folket ud af Trældom.

Eftersom Aarene gik, tænkte han mere og mere paa sit Folk, og med storre og storre Tro bad han for deres Befrielse. Til sidst kom den Dag, da han saa den brændende Busk og horte Gud sige: »Jeg har grant set mit Folks Elendighed i Ægypten og hort deres Skrig over dem, som trænge dem; thi jeg ved deres Smerter.« Det var vidunderlige Nyheder, men Moses blev meget forbavset, da Gud sagde: »Saa gak nu, og jeg vil sende dig til Farao, og udfor mit Folk, Israels Born, af Ægypten.«

Moses vidste, at en Leder var nodvendig, men indtil da var det ikke faldet ham ind, at han var kvalificeret til dette store Ansvar. »Hvem er jeg,« sagde han, »at jeg skulde gaa til Farao, og at jeg skulde udfore Israels Born af Ægypten?« Han kendte den frygtelige Regents Karakter og folte, at han ikke havde det Sprog, der kunde overbevise ham. Han var ikke veltalende, men »havde et svart Maal og en svar Tunge«.

Forholdet var det, at han var rede og kvalificeret, men han var sig det ikke bevidst. Mange Mennesker har det paa lignende Maade. De bliver kaldet til at indtage en eller anden Stilling i Kirken, men kommer med Undskyldninger og giver Grunde, hvorfor andre skulde kaldes. Beskedenhed er udmærket, men kan ogsaa fores for langt. I Tilfældet med Moses havde han tilbragt 40 Aar med at tænke over dette Forehavende. Ingen ellers var rede. Hvis Israels Born skulde befries, var han Manden, der kunde gore det. Desuden sagde Herren til ham: »Jeg vil være med dig, jeg vil være dit Mundstykke og lære dig, hvad du skal sige.«

Hvilket vidunderligt Lofte. Vi kan være sikker paa, at Gud vil være med os i alt det, han kalder os til at gore.

Spørgsmaal.

1. Hvor lang var Tidsperioden siden vor sidste Lektie? Hvad skete der i denne Tid?
2. Hvorfor gjorde Ægypterne Israels Børn til Slaver?
3. Hvorledes var Israels Tilstand paa den Tid, Moses blev født?
4. Hvorledes blev Moses reddet? Hvem adopterede ham? Hvorledes blev han opdraget?
5. Hvorledes brød Moses med Ægypterne?
6. Hvor drog Moses hen, og hvad gjorde han de næste 40 Aar?
7. Fortæl om den brændende Busk.
8. Hvilke Undskyldninger fremkom Moses med? Hvorfor?
9. Hvilke Forjættelser gav Herren Moses? Hvorledes kan vi anvende det paa os selv?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

18. Februar.

JESUS RENSER TEMPLET.

Tekst: Johannes 2: 12—16.

Engang blev to smaa Børn meget kede af det. De hed Jane og Willy. De havde lavet et dejligt Dukkehjem af to Kasser. Der var et Kokken, et Badeværelse, et Soveværelse, en Spisestue og en Dagligstue. Der var endog smaa Gardiner for Vinduerne. Jane havde selv syet dem. Alt i dette lille Dukkehjem var saa nydeligt og pænt. Tante Marie var blevet saa glad ved at se det, at hun havde købt to smaa Dukker, som kunde være Fader og Moder i dette Hjem.

En Aften kom Børnenes Fader hjem i en saadan Hast. Han sagde: »Skynd jer og gaa ud i Bilen, og jeg vil kore jer ned til Byen for at se en Love, der er udstillet i et Bur i et stort Forretningsvindue.«

Naturligvis var Børnene og deres Moder parate til at tage tage af Sted med det samme. De var sikker paa, at ingen vilde ødelægge deres Dukkehjem, som de havde stillet udenfor i Solskinnet den Morgen. Det var anbragt i deres egen Gaard, saa hvorfor skulde nogen komme nær det? Ingen skulde have rørt det, men der var nogen, der gjorde det.

Da Jane og Willy kom hjem, var det næsten ødelagt. I kan nok tænke jer, hvorledes Børnene var til Mode. Deres kostbare Hjem var ødelagt. Hvem kunde have gjort det? Det var sandelig ikke nogen, som nogensinde selv havde lavet et

Dukkehjem. Naturligvis græd Børnene. Hvordan kunde de lade være med det?

Det samme hændte et Hus, der engang blev bygget til vor himmelske Fader. Nogle Mennesker, der elskede ham, havde bygget det. De kaldte det et Tempel. Det var i Jerusalem. Da Jesus var 13 Aar gammel, drog han der hen med sin Moder og Josef. Han holdt saa meget af det og blev der længere end de andre. Da Maria fandt ham, hvad sagde han da til hende? Han var netop begyndt at arbejde for sin Fader i Himmelen, og han holdt meget af det.

Nu da Jesus var en Mand, havde han igen Lejlighed at gaa til Templet. Det var i Tiden for Taksigelsesprogrammet. Alle Joderne fra fjern og nær skulde til Templet. De vilde bede og bringe Ofre. Jesus tænkte paa, hvor herligt det atter vilde være at gaa til Herrens Hus. Hele Vejen der hen tænkte han paa vor himmelske Fader og paa, hvilken Hjælp han skulde faa. Saa var han ogsaa nu selv Lærer. Han havde helbredet syge Mennesker for Herren og havde lært Hundreder af Mennesker, hvorledes de skulde leve. Og nu gik han til Herrens hellige Hus for at bede og prædike. Da han kom til Templet, gik han ind, idet han troede, at han skulde finde alt der fredeligt og roligt.

Men hvad tror I, han fandt? Mennesker havde ødelagt hans Faders Hus. Der var hverken roligt eller fredeligt der. Der var Støj af Dyr, og Menneskene raabte og skreg, og der lugtede heller ikke saa godt der. Der var Okser, Faar og Duer der. Ejerne af dem raabte op for at prøve paa at sælge dem.

Saa var der Vekselererne der, der ogsaa raabte op. Præsterne havde sagt, at alle maatte betale med jødiske Penge. Derfor maatte Folk, som havde andre Penge, veksle dem for jødiske Penge. De maatte betale lidt for at faa det gjort. Da Jesus saa alt dette, følte han sig værre til Mode, end Jane og Willy havde følt, da deres Hus blev ødelagt.

Han var kommet her for at bede og at takke Gud i Sang og med Ofre, men han fandt denne Støj og Køben og Sælgen. Han blev saa opbragt og sagde til sig selv: »Jeg vil gøre en Ende paa dette.« Saa lavede han sig en lille Pisk og drev Sælgerne og deres Faar og Kvæg ud af Templet. Han væltede ogsaa Vekselerernes Borde.

Han sagde til Folk, som havde Bure at sælge: »Tager dette bort herfra, gører ikke min Faders Hus til en Kjøbmandsbod.« Hvordan tror I, Folk opførte sig i Templet næste Gang, Jesus kom for at besøge sin Faders Hus?

(Fortsættes Side 85.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Orson B. West

TUNGEMAALSGAVEN.

Djævelen selv kan vise sig som en Lysets Engel. Der findes falske Profeter og Lærere i Verden. Der er maaske ingen af Guds Gaver, der lettere kunde efterabes af Djævelen end Tungemaalsgaven.

Om to Mennesker udover Tungemaalsgaven gennem Inspiration fra Guds Aand, saa findes der sikkert mindst tolv, der gør det igennem Inspiration fra Djævelen. Der findes Apostater og frafaldne, som taler i Tungemaal, profeterer og hævder, at de har haft mærkværdige Dromme. Hvad nytter det os? Sagen er den, at vi selv kender saa lidt til Sandheden og efterlever den saa daarligt, at næsten hvem som helst kan staa op og paastaa, at han har haft et Syn eller en eller anden vidunderlig Drøm, og hvor usand og meningslos end denne Paastand kan synes, kan den dog finde Proselyter og Folk, der tror paa ham. Ja, endog blandt Sidste Dages Hellige.

Jeg tror, at Aandens Gaver gives Menneskene, men jeg ønsker ikke Tungemaalsgaven, med mindre jeg behøver den. Jeg behøvede engang Tungemaalsgaven og fik den. Jeg var i et fremmed Land, sendt ud for at forkynde Evangeliet til et Folk, hvis Sprog jeg ikke kunde forstaa. Da forsøgte jeg oprigtigt at faa Tungemaalsgaven, og ved Hjælp af denne Gave og gennem Studier var jeg 100 Dage efter min Ankomst til dette Land i Stand til at tale til Folket der, lige saa let jeg taler mit eget Sprog til eder nu. Det var en Gave, der var Evangeliet værdigt. Der var en Hensigt med den. Der var noget i den, som vilde styrke min Tro, opmuntre mig og hjælpe mig i mit Tjenerkald paa min Mission.

Dersom du behøver Tungemaalsgaven, saa bed om den, og Gud vil hjælpe dig til at faa den. Men jeg advarer dig for ikke at være alt for ivrig efter at faa Tungemaalsgaven; thi dersom du ikke er forsigtig, kan Djævelen let bedrage dig dermed. Han kan tale ved Hjælp af Tungemaalsgaven lige saa godt, som Gud kan.

Apostlen Paulus syntes heller ikke at sætte alt for stor Pris

paa Tungemaalsgaven. Han sagde til Korinthierne: »Jeg vil hellere tale fem Ord med min Forstand, for at jeg ogsaa kan undervise andre, end ti Tusinde Ord i Tunger.« (1. Kor. 14: 19).

Om Herren ønsker at give mig Evne til at undervise Folket i mit eget Sprog eller i deres Sprog, saa at de, der hører mig, kan forstaa mig, saa er det den bedste Form for Tungemaalsgaven for mig. Og dog, dersom Herren giver eder Tungemaalsgaven, saa foragt og forkast den ikke. Thi dersom den kommer fra Guds Aand, saa kommer den til dem, der er værdige til at modtage den, og da er det godt. Men det er farligt at stræbe efter den, om du ikke betaler din Tiende, ikke holder Familiebøn i dit Hjem, ikke betaler din Skyldner, naar du ringeagter Sabbatsdagen og forsømmer andre af dine Pligter i Kirken. Jeg siger eder, at den Tid skal komme, da Djævelen vil benytte sig af dette og bedrage og vildlede eder. Vær derfor forsigtig og varsom med disse Ting.

Præsident *Joseph F. Smith.*

(Fortsat fra Side 83)

25. Februar.

HVORLEDES JESUS VALGTE SINE HJÆLPERE.

Tekst: Mathæus 4: 18—22; Markus 1: 16—20; 3: 13—19; Lukas 5: 1—11.

Da Jesus sendte Pengevekselererne ud af Templet, syntes han at gøre sit Arbejde alene. Der var saa mange Mennesker, der ønskede at høre ham tale, at han virkelig behøvede Hjælpere. Derfor hjalp hans Fader i Himmelen ham med at vælge nogle. Det var Johannes den Døber, som fandt de første to Mænd, der troede, at Jesus var Kristus. Det var Andreas og Johannes. Saa fandt Andreas sin Broder Simon, og de tre gik sammen med Jesus, sigende til hinanden: »Vi har fundet Kristus, den nye Konge.«

Den næste Dag saa Jesus en Mand ved Navn Filip. Han sagde til ham: »Følg mig.« Filip vidste straks, at det var Kristus, der kaldte ham. Filip kendte en Mand ved Navn Nathanael, en meget god Mand, der hver Dag gik til et roligt Sted i Skyggen af et Træ og bad til Gud. Filip inviterede Nathanael til at komme med sig til Jesus. De gik sammen. Jesus var glad ved at se Nathanael. Han sagde: »Her kommer en god Mand.«

Nathanael blev meget overrasket. Han sagde: »Hvornaar kendte du mig?« Jesus sagde: »Jeg saa dig, da du bad under Figentræet.« Nathanael blev saa overrasket over, at Jesus vidste det, at han sagde: »Du er Guds Søn, Israels Konge.«

En Dag spadserede Jesus langs Stranden. Et Stykke ude paa Vandet var der en Robaad med to Mænd i. Det var to Fiskere, som hed Peter og Andreas. Det var de samme to, som havde fulgt Jesus for. Jesus kom ud til deres Baad. Han fik dem til at ro lidt længere ud. Saa begyndte han at tale til Folket, som var samlet paa Stranden. Da han var færdig med at tale, sagde Jesus til Simon: »Ro ud paa dybere Vand, kast Nettet ud for at fiske noget.« Simon sagde: »Herre, vi har fisket hele Natten og har ikke faaet noget. Men siden du siger det, vil jeg kaste Garnet ud igen.« Da de havde gjort dette, fiskede de saa meget, at Nettet gik i Stykker.

Jesus sagde til dem: »Kom med mig, og jeg vil gore eder til Menneskefiskere.« Han bad dem om at forlade deres Arbejde og deres Hjem for at gaa med ham fra By til By. De forlod straks deres Baade og Net og fulgte ham for at hjælpe ham.

Da Jesus havde gaaet en lille Smule længere, saa han endnu to Fiskere, Jakob og Johannes. De var ved at reparere deres Net. Han kaldte dem til at gaa med sig for blive hans Hjælpere. De forlod deres Fader i Baaden og gik og fulgte ham.

En Dag kom disse fem Mænd til en bred Landevej. Det kostede mange Penge at holde Vejen i Stand; derfor var der en Mand, der opkrævede Penge af alle, som skulde benytte Vejen. Disse Penge blev brugt til at reparere Vejen for. Manden, som opkrævede Pengene, var Mathæus. Der var nogle, der ikke kunde lide ham, fordi de skulde betale ham Penge. Men Jesus vidste, at han var en god, ærlig Mand, netop af den Slags, han behovede til at hjælpe sig. Derfor talte han til ham og sagde: »Folg mig.« Mathæus stod straks op og gik. Han forlod sine Penge og sit store Hjem og fulgte Jesus.

En anden Gang kom en ung Mand lobende efter ham. »Mester,« sagde han, »jeg vil gaa med dig, hvorend du onsker, at jeg skal gaa.« Disse gode Mænd syntes at vide i deres Hjerter, at Jesus kaldte dem til at være sine Hjælpere.

Lidt senere kaldte Jesus tolv af dem, der fulgte ham, til at være særlige Hjælpere. Han onskede at sende dem til andre Byer for at tale for ham og at gore, som han vilde gore, dersom han var der. Skal jeg fortælle jer, hvorledes han valgte dem? Han gik op paa et Bjerg for at bede til Gud. Han bad hele Natten sin Fader om at hjælpe sig med at vælge de rette.

Da Morgenen kom, vidste han, hvem det skulde være. Han kaldte dem til sig. Han velsignede hver af dem og fortalte dem, hvad de skulde gore. Peter, Andreas, Jakob, Johannes

og Mathæus var iblandt disse tolv Mænd, som han kaldte sine tolv Apostle.

Jesus beholdt disse Mænd hos sig Resten af sine Dage. Han lærte dem, hvorledes de skulde gore hans Arbejde, saa at naar han blev kaldt til sin Fader i Himmelen, han da vilde have nogle paa Jorden, som kunde lære for ham.

TRO PAA GUD — HVAD DET BETYDER.

Problem: Paa hvilke Maader, personligt og samfundsmæssigt, udtrykker Tro paa Gud sig i Handling? Hvorfor har det noget at sige, hvad Slags Gud vi tror paa?

Efter at De har besvaret disse Spørgsmaal tilfredsstillende, vil De muligvis være interesseret i, hvad der er sagt her. Følgende Emner diskuteres: (1) Vigtigheden af at have en eller anden Opfattelse af Gud; (2) Hvorledes de fordums Israeliter og Kristne i Middelalderen udtrykte deres Tro paa Gud; (3) Den individuelle Virkning af en Tro paa Gud; (4) Vore Reaktioner overfor Profeten Josephs Lærdomme angaaende Gud.

Vore Handlinger er altid Udtryk for vore Ideer. Hvis De omhyggeligt iagttager, hvad Folk gor, kan De i Almindelighed sige, hvad de tror. Det er sandt om den religiose Tro, Mænd og Kvinder er i Besiddelse af, indbefattende deres Tro angaaende Gud. Der er blevet sagt, »at det værdifuldeste, vi kan give Barnet, er vor Opfattelse af Guds Karakter — hvad end denne Opfattelse kan være. Hvis vi ser ham som Kærlighedens Gud, skulde vi gore alt for at omplante denne Idé, og det skulde ikke tillades, at noget kom imellem. Forholdsvis er ingen anden Opfattelse af Betydning.«

En Undersøgelse af Historien vil vise, at der er et Forhold mellem det, Mennesker siger og gor, og de Ideer, som de har om Gud. De gamle Israeliter troede, at Gud var hævngerrig, lunefuld. Den eneste Undtagelse dertil synes Profeterne at have været, og selv de var nødsaget til at fremlægge Budskabet om Jehova i saadanne Vendinger (og derfor ufuldkomment), saa at det kunde forstaas af Folket, til hvem de talte. Ganske vist var den hebraiske Opfattelse af Gud højere end deres Naboers, men den var langt fra at være det, som fremsættes i Evangelierne, især i Jesu Karakter, som der tales om som »lig Faderen«. Som Følge deraf havde Israeliterne ikke synderlig tilovers for deres Medmennesker af andre Nationer. I Virkeligheden behandlede de Hedningerne med stor Grusomhed og troede ved at gore det at gore Guds Vilje. Det

samme var Tilfældet med Joderne paa Kristi Tid, selv om deres Opforsel var en nogen anden. De var formelle og strenge.

Man skulde tro, at Opfattelsen af Gud i Evangelierne som en kærlig Fader, der var ivrig for sine Børns Velfærd, vilde være fremherskende hos Kristne for altid. Men det var den ikke. Tænk blot paa Middelalderen; hvis det havde været Tilfældet, vilde Kirken ikke paa den Tid have brændt Huss eller forsøgt at tilintetgøre Galileos videnskabelige Ideer eller have forfulgt Luther.

Hvad der er sandt om Gruppen er ogsaa sandt om det individuelle Menneske. I en By, hvor Indbyggerne tror, at Gud vil helbrede alle Sygdomme, vil Lægens Dygtighed ligge ubenyttet hen. Der er i Tusindvis af intelligente Mennesker i Verden, hvis Ideer om Gud forbyder dem at søge Læge, ligegyldig hvor alvorlig Sygdommen er.

Enhver, der er blevet opdraget til at tro, at »Gud vil gøre det altsammen«, vil sandsynligvis ikke gøre noget selv. Han vil kun gøre lidt eller slet intet for at frembringe Verdensfreden, fjerne Uvidenhedens og Drikkeriets Forbandelse eller forbedre de fattiges Lod. Heldigvis er vi kommet ud over en saadan Opfattelse af Gud, som her er beskrevet.

Den største Sandhed, der maaske blev gengivet ved Profeten Joseph Smith — i hvert Fald den mest centrale — er Opfattelsen af Gud som Fader. I Mormonismen er Menneskene Brødre i en meget væsentlig Betydning, fordi de har samme Fader med Hensyn til deres Aander; og denne Idé angaar ikke blot nogle faa udvalgte, men alle Mennesker af alle Tider og af alle Nationer. Den Gud, der vilde aabenbare sig selv til en fattig, ulærd Dreng, der søgte efter Sandhed og Ledelse — saadan en Gud maa være dybt interesseret i sine Børns Frelse i denne Tid.

Virkningerne af denne forholdsvis nye og levende Opfattelse af Gud kan ses overalt i Profetens og hans Efterfølgeres Liv.

Siden Gud var vor Fader og derfor interesseret i vor Udvikling, gjorde han os fri, fordi vi kun kunde udarbejde vor Frelse i Frihed. Der kan være Ledelse og Styrelse i Menneskets Affærer og Forhold, men aldrig Tvang fra Guds Side. Denne Lære er fundamental. Som Følge deraf staar det ethvert Medlem af Kirken frit for at overveje ethvert Forslag, læse alle Bøger og at udtrykke sine egne Ideer.

Mennesket burde samarbejde med Gud i alt; paa denne Maade vilde mangt og meget overvindes, som i Dag plager Nationerne. Retfærdigheden skulde sættes i Højsædet.

ER GUD ALMÆGTIG?

Problem: Hvilke praktiske Vanskeligheder vokser der frem af den Tro, at Gud er almægtig?

De vil finde, at dette Problem er klarere for Dem, efter at De har læst og diskuteret folgende Punkter: (1) Forestillingen om Guds Almagt, som den er kommet til os i den kristne Tradition; (2) Forestillingen om Guds Magt, som den findes i Profeten Josephs Lærdomme.

En af de storste Hindringer — nogle siger den storste — til Tro paa en personlig Gud er den traditionelle Opfattelse, at han er almægtig. Det engelske Ord »omnipotent« (almægtig) kommer af to latinske Ord *omnis*, der betyder »alt«, og *potens*, der betyder »Magt eller Kraft«. Etymologisk betyder vort Ord »omnipotent« »almægtig«, »ubegrænset med Hensyn til Magt«. I den religiose Betydning anvendes det paa Gud, som saaledes antages at være, ikke blot Universets overste Hersker, men ogsaa uden Begrænsninger med Hensyn til, hvad han kan gøre. Dette er Læren om Guds Almagt, som vi skal behandle her.

Den almindelige Opfattelse af Guds Almagt er fremsat af Durant Drake: »Hvis Gud er almægtig, er han ansvarlig for alt, hvad der sker. Siden det onde eksisterer, er det fordi, han ikke har noget imod, at det findes. Med mindre det ondes Eksistens ikke er et Onde — og det indbefatter en Modsigelse — er han tilfreds med, at Verden ikke er saa god, som den kunde være. Men en Gud, der er tilfreds med at have en Verden med det onde eksisterende, naar han kunde gøre den fri for det onde, vilde være et ondt Væsen, uværdig til vor Tilbedelse, og som ikke med Rette kunde kaldes ved det hellige Navn »Gud«.«

Forestillingen om Guds Almagt i den traditionelle Betydning har ingen Plads i Joseph Smiths Lærdomme. Vendingen »Gud den almægtige« findes kun brugt een Gang i Mormons Bog. Man faar det Indtryk, at Almagt her er relativ, snarere end absolut — relativ for Menneskets Magt.

I de tidligere Udgaver af Pagtens Bog fandtes der en Serie »Forelæsninger om Troen«. Alle disse Forelæsninger er om Gud, de fleste af dem direkte om ham — hans Væsen, Karakter og Egenskaber. Dog findes Ordet »almægtig« ikke deri. Der tales om Gud som evig, naadig, god, uforanderlig og som Sandhedens Gud.

Profeten lærer ikke nogetsteds om Guds Almagt i den almindelige Betydning, men han lærer, at Gud begrænser sin egen Magt. Vi har allerede omtalt den kristne Lære om, at Gud »skabte Jorden af intet«. Joseph Smith forkyndte imid-

lertid, at denne Lære baade var absurd og i Modstrid med Kendsgerningerne. »I Begyndelsen«, siger Profetens Beretning om Skabelsen i Abrahams Bog, »*organiserede* og *dannede* Guderne Himlene og Jorden.« Et andet Sted siger han, at »Elementerne er evige«. Dette er en afgjort Begrænsning af Guddommens Magt.

Ej heller er dette alt. Gud »skabte« ikke engang Mennesket i dette Ords almindelig antagne Betydning. Tværtimod, Mennesket er i sit virkelige Væsen samtidig med Gud. Men Gud »skabte« ikke Mennesket i den Betydning, hvori Kristne har været vant til at bruge dette Ord i Aarhundreder.

Joseph Smith lagde mere end nogen anden religios Leder i Historien Vægt paa, hvad han kalder Menneskets »Handlefrihed«; og Menneskets Handlefrihed er uforenelig med Almagt hos Gud, som den almindelig forstaas af Kristne.

Her er et Citat fra Profetens Skrivelser: »Alle Personer er berettiget til deres Handlefrihed, for Gud har beskikket det saaledes.« Meningen er naturligvis: Hvis Gud er almægtig i den gamle Betydning, saa har Mennesket ikke Frihed til at handle; og hvis Mennesket er frit, saa er Gud ikke almægtig i den Betydning. Handlefrihed for Mennesket og Almagt hos Gud er uforenelige Ideer.

MENNESKET ER EVIGT.*

Der er fire Tilstande eller Stadier i den individuelle Sjæls Fremgang og Udvikling, som er specificeret i den hellige Skrift. Det er 1) den ulegemlige, 2) den legemlige, 3) den, der er lost fra Legemet, 4) den opstandne Tilstand.

Med andre Ord, 1) hver af os levede i en Forudtilværelse som en individuel Aand; 2) vi er nu i den fremskredne eller dodelige Fremgangs Tilstand; 3) vi skal leve i en Tilstand efter Doden, hvor Aand og Legeme er adskilt; 4) og i rette Tid for hver enkelt af os, hvad enten vi er retfærdige eller syndefulde, skal vi oprejses fra de dode med Aand og Legeme forenede, og som aldrig igen skal adskilles.

Med Hensyn til Visheden om Forudtilværelsen er Skriftens Ord klare og tydelige. Vor Herre Jesus Kristus erklærede gentagne Gange, at han havde levet, for han blev fodt i Kodet (se Joh. 6: 62; 8: 58; 16: 28, 17: 5); og som med ham, saaledes med alle deres Aander, der er blevet eller endnu skal blive dodelige Væsener.

---

* Lektie for Præstedømmet, fjerde Uge i Februar.

Vi blev hver især bragt ind i Tilværelsen som Aander, i den nuværende Tilstand, bogstavelig det højeste Væsens Børn, hvem Jesus Kristus tilbad og henvendte sig til som Fader. Læser vi ikke, at den evige Fader er »alt Kods Aanders Fader« (Fjerde Mosebog 16: 22; 27: 16), og mere specielt, at han er »Aandernes Fader« (Hebr. 12: 9). I Lyset af disse Skriftsteder er det tydeligt sandt, at Menneskeslægtens Aander blev avlede der og født ind i den Tilstand, som vi kalder Forudtilværelsen.

Den oprindelige Aandens Fødsel beskrives tydeligt af Abraham, til hvem Kendsgerningerne blev fortalt, som en Organisationsproces, og Aanderne, der saaledes er fremskredet, beskrives som Intelligenser: »Og Herren havde vist mig, Abraham, Fornuftvæsenerne, som var organiserede for Verden blev, og iblandt disse var mange af de ædle og store.« (D. K. P., Side 65).

Den menneskelige Sjæl finder Vanskelighed i at fatte Virkeligheden af uendelig eller evig Fremgang, enten fra det nuværende til og udover, hvad vi kalder i en relativ Betydning Fuldkommenhed, stadigvæk fremad, uden Ende; eller tilbage gennem retirerende Stadier, som ikke havde nogen Begyndelse. Men hvem vil paastaa, at Ting, der er over menneskelig Fatteevne, ikke kan eksistere?

I Forudtilværelsens Evigheder udviklede vi os med individuelle Forskelligheder og Evner. Saa langt, som vi kan stirre ind i Fortiden ved Hjælp af aabenbaret Lys, ser vi, at der altid var gradvis Fremadskriden i Intelligens, og som Følge deraf ogsaa i Dygtighed mellem Aanderne, akkurat paa samme Maade, som der eksisterer Forskelligheder mellem os dødelige.

»At alle Mennesker er skabt lige« er sandt i den Betydning, i hvilken det sigende Epigram blev skrevet i Nationens Skrifter som en selvindlysende Sandhed; for saadanne Love, som Menneskene vedtager i Retfærdighed, sørger for Beskyttelsen af individuelle Rettigheder paa Basis af Lighed og anerkender ikke nogen særskilt Personanseelse. Men dersom det opfattes saaledes, at det betyder, at alle Mennesker er født med lige Evner eller endog med naturlige Evner i lige Maal for hver enkelt, bliver Aforismen eller Tankesproget absurd og aabenbar falsk.

Hver Aand, der er født i Kodet, er en individuel Karakter og bringer til Legemet, der er beredt for dens Besiddelse, en Natur, der absolut er dens egen. Tendenser, Sympatier og Antipatier, kort sagt hele Aandens Indstilling kan styrkes og skærpes eller forandres i Løbet af det dødelige Liv, og Aanden kan skride fremad eller gaa tilbage, medens den er for-

enet med dens dodelige Tabernakel. Folk, der studerer en saakaldt Videnskab med et nylig lavet Navn, Arvelighedsforskere, er tilbojelige til at lægge Vægt paa Arvelighedens Kendsgerninger for Udelukkelsen af den individuelle Aands forudeksisterende Træk og Egenskaber som Faktorer i Karakterens Bestemmelse.

Aanden levede som en organiseret Intelligens, før den blev menneskelige Forældres legemlige Barn; og dens forud eksisterende Individualisme vil være af Virkning i dens jordiske Lobebane. Selv om Tilkendegivelser af den oprindelige Personlighed kan undertrykkes i det store og hele under de Tendenser, der skyldes legemlig Indflydelse, er den der og afgiver sit Mærke. Dette er i Analogi med den fysiske Virksomheds anerkendte Love — hver Magt, der virker paa et Legeme, frembyder dens bestemte Virkning, hvad enten den virker alene eller med andre eller endog med opponerende Kræfter.

Enhver Sjæls Tilblivelse ligger bag ved den forbigangne Evighed, udover vor fulde Fatteevnes Horisont, og hvad vi kalder en Begyndelse, er med lige saa stor Sandhed en Fuldendelse og en Ende, akkurat ligesom Fødselen straks er Begyndelse til Jordelivet og Afslutningen paa Forudtilværelsens Stadium.

Kendsgerningerne er saaledes fremsat i Guds aabenbarede Ord:

»Ligesom der ogsaa kan eksistere to Aander, og den ene være mere forstandig end den anden, saa har dog disse to Aander, uagtet den ene er mere forstandig end den anden, ingen Begyndelse; de eksisterede før; de skulle ingen Ende have; de skulle eksistere herefter, thi de er gnolaum eller evige.« (D. K. P., Side 65).

Hvert Fremskridtsstadium har, ligesom hvert menneskeligt Liv, en Begyndelse og Ende; men hvert Stadium er en bestemt Fraktion af evig Fremgang, som er uden Begyndelse eller Ende. Mennesket er af evig Natur og af guddommelig Slægtslinie.

Spørgsmaal.

1. Nævn de fire Fremskridtsstadier, der erfares af den individuelle Sjæl.
2. Er det fornuftigt at tro, at Forskelle i Karakteren begyndte for dette Liv?
3. Forklar Meningen med Arvelighedsforskningen. Hvilken Forbindelse har den med denne Lektie?
4. I hvilken Grad er »alle Mennesker skabt lige«?
5. Hvad er Virkningen af Læren om Evigheden paa Menneskelivet?

KRONET MED HERLIGHED.

Fortælling af *Nephi Anderson.*

Oversat af *John S. Hansen.*

(Fortsat.)

ANDEN DEL.

I.

»Ogsaa af sine Gerninger kendes den Unge.« — Ord. 20: 11.

Hvor det dog regnede! I to lange Maaneder havde Himlens klare, blaa Farve holdt sig uforandret, men nu var den overtrukken med morke Skyer, der ligesom rorte ved Jorden langs hele Horisonten, udgydende deres længe opsamlede Vand over de torstige Sletter, og opblodte de torre Marker og Enge. Jorden var torstig, og Himlen havde tilsidst haft Medlidenhed med den. Det regnede hele Dagen. I Grofterne i den lille Landsbys Gader lob det sorte Vand i stride Stromme. Husmoderens Baljer og Spande under Tagskægget fyldtes og lob over. Stovet blev skyllet af de lange Rækker Træer, der stod langs Gadernes Fortove.

En tæt Regn faldt over hele Dalen. Aaen, der kom fra Bjergene, og som bragte Vand til Byen og de omliggende Marker, var almindeligvis mudret. Oppe i Bjergkloften lige overfor Byen syntes den at styrte ud over Stenene med usædvanlig Kraft, og det brune Vand piskedes til Skum. Byen dernede, Markerne og Haverne i hele Dalen, var afhængige af denne lille Flod for deres Tilværelse. Gennem den lange, varme Sommer blev dens Vand ledet ud i mindre Kanaler og Grofter ligesom Grenene paa et mægtigt Træ, og bragte det livgivende Element til Dalens blomstrende Vegetation; men nu var den ikke længere Herre. Regnen strommede ned paa Steder, hvor Vandet fra Aaen ikke kunde naa op. Intet Under, at denne Bjergstrom syntes at harmes over at blive saaledes sat i Skygge.

Omtrent to Mil fra Byen, oppe paa det hojere liggende Land, stod en Hytte. Den var sammentomret af utilhuggede Træstammer og havde et Tag af torret Dynd. Store Strækninger af lyngbevokset Ørkenland omgav den paa alle Sider. Nogle faa Tonder Land i Hyttens umiddelbare Nærhed var blevne ryddede, og de gule Straa inddrak med Begærlighed den velgorende Regn. En Hest stod i et Skur, og i Gaarden, ved Siden af en Huggeblok og Økse, laa en Bunke Lyngbuske.

Det blev Aften, og endnu regnede det. Doren til Hytten aab-

nedes, og en Kvindes blege, ængstelige Ansigt stirrede ud i Halvmorket. Hun saa ud over Højdedraget og derpaa op til Bjergene. Gennem Skyerne, der hang omkring Toppene af disse, kunde hun se, at de højeste Tinder var dækkede af Sne. Hun saa op paa Himlen og derefter igen udover Sletten. Hun gik ind, lukkede Døren og lagde en Del Brænde paa Ilden i Komfuret. En lille Pige sad i Hjørnet ved Komfuret med Fødderne hvilende paa Pladsen foran dette.

»Jeg syntes, jeg hørte gamle Reddys Klokke,« sagde hun, idet hun saa spørgende paa sin Moder.

»Nej; jeg hørte intet. Stakkels Dreng, han maa være gennemblødt.«

Den vedholdende Regn havde gjort Taget utæt, og det indtrængende Vand blev opsamlet i Blikfade og Spande opstillet her og der i Værelset. Sengen var blevet flyttet adskillige Gange for at finde et tørt Sted, men til sidst maatte to Mælkefade og en Spand stilles op paa den. Dryp, dryp, lød det fra Blikfadene — og endnu regnede det.

Moderen gik igen til Døren. Lyden af Bjælder kunde nu tydelig høres, og i Løbet af faa Minutter drev en Dreng to Køer ind i Skuret. Moderen holdt Døren aaben, medens han stampede ind i Huset. Han var en Dreng paa omtrent femten Aar med en bredskygget Straahat presset ned over sit brune Haar, en luvslidt Trøje, blaa Lærredsbenklæder med en lang Flænge paa den ene Side, lasede Sko, men ingen Strømper. Han var vaad til Skindet, og en lille Pøl af Vand samlede sig straks paa Gulvet, hvor han stod.

»Rupert, du er gennemblødt. Hvor sendt du kommer hjem! Du maa se at komme af Klæderne,« udbrød hans Moder med ængstelig Stemme.

»Ah, dette er en vældig dejlig Regn,« sagde han. »Tænk, Mo'r, om vi nu blot havde faaet denne Skylle for to Maaneder siden ude paa vor Torfarm*), sikken en Høst vi saa kunde have faaet.«

»Du maa se at faa Klæderne af, Rupert.«

»Aa, det haster ikke. Jeg maa først malke; desuden er Leret vel sagtens skyllet af Taget, efter hvad det ser ud til herinde. Det er vist bedre, jeg faar Hullerne stoppet til.«

»Lad nu det vente, du er saa vaad.«

»Ja, men jeg kan ikke blive mere vaad, end jeg er, og jeg vil arbejde mig varm. Det gaar ikke at lade Vandet saadan komme ind allevegne — se her, der er en Mudderpøl midt paa Søsters Ryg, og hun véd det ikke.«

Han lo og gik ud. Det var ganske mørkt, men Regnen var

*) Land, der ikke kan kunstig vandes.

næsten ophort. Med sin Trillebør og en Skovl gik han ned til en nærliggende Kloft og fik et Læs Ler, som han med Lethed kastede op paa Taget af den lave Tilbygning. Derefter klatrede han op og fyldte Hullerne ud. En halv Times Arbejde, og Skaden var udbedret.

»Nu vil jeg malke med det samme, medens jeg er i Gang,« sagde han til sig selv og gik ind til Koerne.

»Jeg har holdt din Mad varm,« sagde hans Moder til ham, da han igen traadte ind i Stuen. »Det er helt køligt. Hvorfor blev du saa længe borte i Dag?«

Rupert havde taget sit vaade Toj af og faaet noget tørt paa, og Familien sad hyggeligt bænket omkring det lille Bord og nod med Appetit det tarvelige Maaltid, bestaaende af Grød og Mælk. En lille Lampe kastede et opmuntrende Lysskær over Bordfladen med de faa Retter og over Moderens, Drengens og Pigens Ansigter. Det lyste op i den lille Stue og viste Sengen, der nu var skubbet tilbage til dens sædvanlige Plads, Kokkenskabet, hvis røde Maling næsten var slidt af, og kastede et svagt Skin paa de faa Billeder, der hang paa de ujævne, hvidkalkede Vægge.

Det var et fattigt Hjem, men Lampelyset aabenbarede ikke nogen Utilfredshed i Ansigterne omkring Bordet. Ganske vist var Moderens Ansigt magert og præget af Sorg og Modgang, der gav de endnu smukke Træk et bestemt og alvorligt Udtryk; men de to andres Aasyn lyste af Sundhed og Lykke. Pigen gjorde sig tilgode med Aftensmaden, Varmen fra den muntert blussende Ild og en Historiebog, der laa ved Siden af hendes Skaal. Skiftevis henvendte hun sin Opmærksomhed paa Skaalens og Bogens Indhold.

Drengen var i Grunden denne Families Forsørger. Han havde redt sit Haar tilbage fra Panden, og hans kloge, ærlige Ansigt lyste i Lampeskæret. Han var stor og stærk, hærdet gennem strengt Arbejde, og det Ansvar, der kom til at hvile paa ham siden Faderens Død for fire Aar siden, havde foraarsaget, at han saa' ældre ud, end han var. Som Svar paa sin Moders Spørgsmaal svarede Rupert:

»Ser du, Koerne havde forvildet sig ind i Dry Hollow, og jeg havde et forfærdeligt Mas med at finde dem. Jeg kunde heller ikke høre nogen Klokke. Dry Hollow Bækken er voldsomt opsvulmet, og der er en stor Sø deroppe nu. Vandet har banet sig Vej gennem Dæmningen og gaar ind i Dry Basin. Her bliver det holdt tilbage, saaledes at der nu er en Sø derinde ligesaa stor som Browns Dam. Da jeg i Dag stod og saa paa det indstrømmende Vand og Dammen, floj der mig en Tanke gennem Hovedet — noget jeg hørte nede i Byen sidste Sommer. Og, Mor, *vi* maa gøre det.«

Drengens Ansigt lyste af Begejstring. Hans Moder saa forbavset paa ham, medens hans Søster glemte baade Skaal og Bog.

»Hvad maa vi gøre, Rupert?«

»Vi maa se at faa Dry Basin, og jeg vil lave det til et Reservoir, saa vi vil have Vand nok til vort Land om Sommeren, og det vil blive netop, hvad vi har Brug for. Der er et lavt Sted, som vi maa fylde op, og Opgaven er løst. Grøften vil blive det sværeste Stykke Arbejde, men jeg tænker, vi kan faa nogen til at hjælpe os med det — men vi maa have fat i Landet oppe i Dry Hollow, for nogen anden kommer i Tanke om dette og nedsætter sig der. Mor, jeg synes, det er højst forunderligt, at ingen er faldet paa dette for længe siden.«

Moderens Overraskelse var saa stor, at hun intet kunde sige. Hun sad og saa med Forundring paa ham, medens han talte. Ideen var helt ny for hende, men naar hun nu tænkte derover, saa syntes det Hele at være ganske ligetil. Arbejde var alt, hvad det vilde koste, men kunde hun og Drengen faa det udført?

For fem Aar siden, da Mr. Ames flyttede herud paa dette Højdedrag, havde man forsikret ham om, at den nye Vandingskanal vilde blive anlagt saa højt oppe, at hans Land vilde kunne vandes, men en ny Opmaaling var blevet foretaget med det Resultat, at hans Land slet ikke kunde komme i Betragtning. Mr. Ames døde, før han kunde faa sin Familie flyttet, og de var derfor blevne tvungne til at forblive i denne midlertidige Hytte i fire lange og strenge Aar. Rupert havde prøvet at dyrke Landet uden Vand. De avlede lidt Hvede og Ho, der gjorde det muligt for den lille Familie at slaa sig igennem uden ligefrem at sulte.

(Fortsættes.)

INDHOLD:

Guds Aand	73	Tro paa Gud — hvad det betyder	87
Den Danske Mission	74	Er Gud almægtig?	89
Den Norske Misjon	75	Mennesket er evigt	90
Søndagsskolen	76	Kronet med Herlighed	93
Lektier for Børneklasser	77		
Redaktionelt	84		

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN, Priorvej 12, København F.

Præsident for den norske Mission: MILTON H. KNUDSEN, Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.